

Čís. 8802.

Rekurs Státního pozemkového úřadu (jeho obvodové úřadovny) nemusí býti podepsán finanční prokuraturou.

(Rozh. ze dne 16. března 1929, R II 59/29.)

R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu do usnesení prvního soudu, jímž byla povolena exekuce vnučenou dražbou nemovitostí. **D ů v o d y:** Stížnost jest podepsána jen Státním pozemkovým úřadem a nemá podpisu finanční prokuratury ani advokáta. Ježto podle § 27 a 520 c. ř. s., jež podle § 78 c. ř. s. platí i pro řízení exekuční, musí stížnost v exekučním řízení býti podepsána advokátem, pokud se týče finanční prokuraturou, byla stížnost zmíněnému úřadu vrácena k opravě v tomto ohledu. Úřad ten však odmítl opravu provést, poukazuje na to, že prý podle zákona čís. 330/19 sb. z. a n. může stížnost sám podepsati. Podle názoru soudu není však tomu tak. Citovaný zákon ustanovuje sice ve svém § 4, že Státní pozemkový úřad zastupuje stát co do všech práv a závazků vzniklých prováděním zákonů o zabránění velkého majetku pozemkového naproti osobám třetím, soudům i jiným úřadům, ale z toho lze nanejvýše odvozovati, že Státní pozemkový úřad jest zákonným zástupcem v řečených věcech, nikoliv však že v těchto věcech pro Státní pozemkový úřad neplatí ustanovení o nuceném zastoupení advokáty (finanční prokuraturou). Ani z toho, že na příklad podle zákona zastupuje před soudem obec starosta, nevyplývá, že ona ustanovení neplatí pro starostu. Opačný výklad zákona měl by v zápětí, že by po případě úředník Státního pozemkového úřadu, technik, tudíž právnický laik mohl před odvolacím soudem vystupovati jako zástupce, což není myslitelné. Co platí v tomto ohledu o Státním pozemkovém úřadě, platí tím spíše o jeho obvodových úřadovnách.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, pomina důvod, z něhož stížnost odmítl, znovu o ní rozhodl.

D ů v o d y:

V rozhodnutí čís. 6190 sb. n. s. podrobně vyloženo, že Státní pozemkový úřad zastupuje stát ve všech věcech pozemkové reformy (§ 4 zák. o poz. úř. ze dne 11. června 1919, čís. 330 sb. z. a n.), tedy ve věcech podle zákona o zabránění velkého majetku pozemkového a zákonů jej provádějících, ke kterým agendě přibyla také funkce podle zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n. udíletí svolení ke zcizení pozemků nabytých dlouhodobým pachtem, a že nemá Státní pozemkový úřad potřebí dávat se v tom zastupovati finanční prokuraturou. Rozumí se, že když podle výslovného předpisu cit. § 4 zák. o poz. úř. zastupuje Státní pozemkový úřad stát ve všech těch věcech, zejména i »naproti soudům«,

je v tom obsaženo oprávnění ke všem právním prostředkům soudním, zejména tedy i ke stížnostem. A když podle čl. I. čís. 10 vl. nař. ze dne 23. června 1921, čís. 225 sb. z. a n. vydaného na základě zmocnění § 8 cit. zákona o St. poz. úřadě přeneseno právo udíleti svolení ke zcizení pozemků drobnopachtýřských na obvodové úřadovny, nemá ani obvodová úřadovna fungujíc tu plně místo Státního pozemkového úřadu, potřebí zastoupení finanční prokuraturou, nýbrž působí z vlastní pravomoci. Mylným je tedy názor rekursního soudu, jenž ji chce nutiti, aby si stížnost dala podepsat finanční prokuraturou, a bylo proto tak rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 8803

Byl-li na přiděleném pozemku knihovně zapsán zákaz zcizení, zavazení a propachtování bez souhlasu Státního pozemkového úřadu, vztahuje se tento zákaz i na zřízení vnuceného zástavního práva.

(Rozh. ze dne 16. března 1929, R II 100/29.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by byla k vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle lustra vloženo jest ve vl. čís. 834 omezení nabyvatele a jeho právních nástupců podle přidělové listiny, a to zákaz zcizení, zavazení a propachtování bez souhlasu Státního pozemkového úřadu, dále právo výkupu Státního pozemkového úřadu podle ustanovení rozhodnutí o přidělu §§ 37, 38, 35, 51 a násl. zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n. Vymáhající věřitel ani netvrdil, že Státní pozemkový úřad udělil svolení k zavazení této nemovitosti, ačkoliv byl by to musel tvrditi již v exekučním návrhu. Vzhledem k §§ 23 a 36 příd. zák. ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n. stále se tudíž ono zavazení neprávem; neboť zavazení dobrovolnému sluší klásti na roveň zavazení exekuční, ježto ustanovení zákona přidělového by mohla býti obcházena. Neplatí tu § 364 c) obč. zák., nýbrž zvláštní a pozdější citované předpisy zákona přidělového.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu

a to

s poukazem na rozhodnutí čís. 5891, 6014, 6133, 7148 sb. n. s. a s těmito dalšími poznámkami, jichž třeba vzhledem k vývodům stížnosti: Poznáménán je zákaz zavazení bez svolení Státního pozemkového úřadu, avšak vklad práva zástavního jest vždy zavazením, zápisem závady (slovo »zavazení« nepochází od »zavázati«, nýbrž od »zavaditi«, závadou obtížití, a znamená tedy tolik jako zatížití) a to i tehdy, děje-li se